

Forside

Eksamensopgave

Semester:	7. Semester
Modul:	Modul 13
Gruppenr.:	32
Antal anslag:	93586
Titel:	Udsatte unge og kriminalitet i Grønland
Titel engelsk	Vulnerable youth and crime in Greenland
Dato:	D. 02. januar 2026
Vejleder:	Andreas Møller Jørgensen

Navn:	Alberte Isabella Kramer Bisgaard
Studentmail:	Abisga22@student.aau.dk

Denne forside tæller ikke med i antal anslag!

Indholdsfortegnelse

Abstract.....	1
Indledning	2
Problemfelt	3
<i>Grønlands Politi statistik.....</i>	<i>3</i>
<i>Resocialisering og Angerlarsimaffik Isikkivik</i>	<i>4</i>
Problemformulering	6
Videnskabsteoretisk tilgang og metodiske overvejelser	6
<i>Hermeneutik</i>	<i>6</i>
Min for forståelse og valget af Grønland	6
Den hermeneutiske cirkel	6
Forståelse frem for forklaring.....	7
Hermeneutik og forskerens position.....	7
<i>Kvalitativ metode.....</i>	<i>8</i>
Valg af interview som metode	8
Valg af informanter og grønlandsk kontekst	8
Min rolle som interviewer	9
Kvalitativ metode og forståelse af kompleksitet	9
<i>Transskribering</i>	<i>10</i>
<i>Sprogbarriere og tolk.....</i>	<i>10</i>
<i>Samtykke og anonymitet</i>	<i>10</i>
<i>Kvalitet.....</i>	<i>10</i>
<i>Analysestrategi</i>	<i>11</i>
Teori.....	12
<i>Marginalisering og stigmatisering.....</i>	<i>12</i>
<i>Pierre Bourdieu</i>	<i>13</i>
Økonomisk kapital.....	13
Kulturel kapital	13
Social kapital.....	14
Manglende kapital som barriere for resocialisering.....	14
<i>Axel Honneth</i>	<i>15</i>
Anerkendelsens tre sfærer	15
Miskendelse og dens konsekvenser	16
Anerkendelse som forudsætning for resocialisering.....	16
Honneths betydning for en forståelse af resocialisering.....	16
<i>Bronfenbrenners økologiske udviklingsmodel</i>	<i>17</i>
Mikrosystemet	17
Mesosystemet	17
Eksosystemet.....	18
Makrosystemet	18
Den økologiske model som helhedsforståelse	18
Analyse	20
<i>Når omgivelserne forventer kriminalitet.....</i>	<i>20</i>
<i>Hvad betyder stigma i små samfund for unges muligheder for resocialisering?.....</i>	<i>22</i>

<i>Når systemet vil hjælpe, men den unge ikke tager imod hjælpen</i>	<i>24</i>
<i>Når kriminalitet bliver en vej til anerkendelse</i>	<i>27</i>
<i>Samarbejdet mellem Angerlarsimaffik Isikkivik, Politiet og Kriminalforsorgen</i>	<i>28</i>
<i>Når social arv og manglende kapital begrænser de unges handlemuligheder</i>	<i>30</i>
Diskussion	32
Konklusion	34
Litteraturliste	36

Abstract

This bachelor's thesis examines how socially marginalized and crime-involved young people can be supported in processes of resocialization in Greenland. The study is situated within a social work perspective and focuses on the structural, relational, and institutional conditions that influence young people's opportunities for change.

The empirical basis of the thesis consists of qualitative interviews with professionals from the police, the correctional services, and the residential institution Angerlarsimaffik Isikkivik, supplemented by relevant statistical material. The analysis is informed by a hermeneutic approach and draws on theoretical perspectives from Pierre Bourdieu (forms of capital), Erving Goffman (stigma), Axel Honneth (recognition), and Urie Bronfenbrenner (ecological systems theory).

The findings indicate that resocialization cannot be understood solely as an individual process, but must be viewed in relation to social inequality, stigma, lack of recognition, and fragmented interagency collaboration. In particular, the absence of coherent cooperation between key actors, including the municipality, emerges as a significant structural barrier to successful resocialization. The thesis concludes that resocialization requires not only individual motivation, but also coordinated institutional efforts, recognition-based relationships, and broader societal responsibility.

Indledning

Kriminalitet blandt unge udgør et vedvarende og komplekst samfundsmæssigt problem i Grønland. En betydelig del af de unge, som kommer i kontakt med retssystemet, har allerede tidligt i livet erfaringer med sociale problemer såsom omsorgssvigt, ustabile familieforhold, manglende skolegang og misbrug. Disse forhold bidrager til, at kriminalitet sjældent kan forstås som et isoleret individuelt valg, men snarere som et resultat af en række sammenvævede sociale og strukturelle vilkår.

I den grønlandske kontekst forstærkes disse udfordringer af særlige samfundsmæssige betingelser. Små og tætte lokalsamfund, begrænsede uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder samt lange geografiske afstande kan medvirke til, at unge i udsatte positioner har vanskeligt ved at bryde med kriminalitet og opnå varig tilknytning til samfundets fællesskaber. Samtidig kan manglende anonymitet og udbredt stigmatisering begrænse de unges muligheder for at skabe nye sociale identiteter.

Resocialisering fremhæves ofte som et centralt mål i arbejdet med kriminalitetstruede unge, men begrebet rummer en række udfordringer. Resocialisering forudsætter ikke alene den unges motivation og vilje til forandring, men også adgang til støttende relationer, anerkendelse og sammenhængende sociale indsatser. Når disse forudsætninger ikke er til stede, risikerer resocialisering at blive en midlertidig proces uden varige resultater.

Denne bacheloropgave tager udgangspunkt i et socialfagligt perspektiv og undersøger, hvordan udsatte og kriminalitetstruede unge kan støttes i resocialisering i Grønland. Særligt fokuseres der på samarbejdet mellem Politiet, Kriminalforsorgen og døgninstitutionen Angerlarsimaffik Isikkivik samt på de strukturelle og relationelle barrierer, der kan vanskeliggøre resocialiseringsprocessen. Gennem en kombination af kvalitative interviews og relevant teori søger opgaven at belyse, hvordan resocialisering formes af samspillet mellem individ, institutioner og samfund.

Problemfelt

Grønlands Politi statistik

Kriminalitetsudviklingen i Grønland kan give et væsentligt indblik i at kunne forstå omfanget samt karakteren af den kriminalitet, som unge mennesker kan blive en del af og begår. Jf Grønlands politi årsstatistik viser det, at antallet af anmeldelser af gerningspersoner mellem 15-17 år, er steget til 376, hvilket er en stigning på 74 fra året forinden, hvor antallet var 302 anmeldelser af unge mellem 15-17 år (Grønlands Politi, 2024). Herved vises det gennem en statistik, at aldersfordelingen mellem disse unge fra 15-17 år, at der er 41% på 15 år, 26% på 16 år, samt 33% på 17 år (Grønlands Politi, 2024). Dette betyder ligeledes, at der er primært unge på 15 år som begår kriminalitet jf. årsstatistikken.

Ser man på de unge specifikt, viser statistikken, at kriminalitet blandt personer under 18 år i 2024 lå på omtrent samme niveau som i 2020–2021, hvilket indikerer, at ungdomskriminaliteten ikke er faldet i samme takt som den samlede kriminalitet (Grønlands Politi, 2025). Dette kan betyde, at selvom kriminaliteten generelt falder, forbliver unge en risikogruppe, hvor sociale problemer, misbrug, marginalisering og stigmatisering kan føre til kriminalitetsadfærd.

Et andet centralt tal er de seksuelle overgreb mod børn under 15 år, hvor politiet i 2023 registrerede 249 anmeldelser, mens tallet i 2024 faldt til 193 (Grønlands Politi, 2024). Dette fald er positivt, men antallet er stadig højt i forhold til Grønlands befolkningstal. Jf. det Grønlandske politi kan mørketal dog være betydelige, da mange overgreb samt andre overtrædelser ikke anmeldes. Dette gælder også for vold i hjemmet og psykisk vold, som fortsat kan udgøre et alvorligt samfundsproblem.

Statistikkerne fra Grønlands Politi viser således både en generel positiv udvikling i det samlede kriminalitetsbillede, herved kan det samtidig vise potentielle tegn på sociale udfordringer, der kan potentielt ramme unge særligt hårdt. For en socialrådgiver samt andre fagfolk, der arbejder med resocialisering af unge, er denne viden central. Dette kan medføre behovet for målrettede indsatser, som både adresserer årsagerne til kriminalitet, samt støtter unge i at opnå sociale og personlige ressourcer til at leve et liv uden kriminalitet.

Resocialisering og Angerlarsimaffik Isikkivik

Angerlarsimaffik Isikkivik åbnede i 2014, fordi det havde været et politisk ønske om, at få et bedre tilbud til tilbageholdelse af dømte og unge kriminelle (Sommer, 2014). Denne institution blev lavet på det grundlag, at unge kriminelle ikke skulle afsone deres til med voksne indsatte, hvorved de skulle afskærmes fra dem (Sommer, 2014). Det bliver pointeret i artiklen, at i og med det er børn og unge som begår kriminalitet, så er de omfattet af sociallovgivningen og FN's Børnekonvention (Sommer, 2014). Meningen med denne institution jf. KNR' artikel er, at du unge skal have hjælp i form af socialpædagogisk støtte, hvor de skal tilbydes hjælp i form af fysisk og psykisk stabilisering (Sommer, 2014). Det bliver belyst i artiklen, at det omhandler den unge som er kommet på den forkerte side af loven, skal blive motiveret til nye veje i form af positive forandringer og udvikling, dette er lavet sådan så de kan begå sig ude i samfundet igen efter afsoning af dom (Sommer, 2014).

Angerlarsimaffik Isikkivik er etableret som et døgninstitutionstilbud i Sisimiut og er ejet af Grønlands Selvstyre, men hører organisatorisk under Socialstyrelsen (Socialstyrelsen, u.å.). Ifølge Socialstyrelsen er der plads til 4 på den sikrede afdeling, som hører under Inatsisartut Loven om støtte til børn §36 stk. 1 og 2, hvorimod der er plads til 6 på den åbne afdeling, hvilket udgør, at der er plads til 10, dette er henholdsvis unge i alderen 12-17 år (Socialstyrelsen, u.å.). Målgruppen som der kommer ind på en institution som Isikkivik er følgende:

- Opvækst i socialt belastede miljøer med manglende struktur, svigt og overgreb
- Adfærdsvanskeligheder, herunder udadreagerende, grænseoverskridende og krænkende adfærd
- Tilknytningsforstyrrelser
- Sociale, følelsesmæssige og psykiske vanskeligheder
- Stort forbrug og misbrug af rusmidler
- Manglende søvn og omvendt døgnrytme
- Kriminalitetstruede
- Dårlige erfaringer med skolen og faglige udfordringer
- Behov for omsorg, struktur, stabil voksenkontakt og behandling

Hvor Isikkivik skal hjælpe disse unge mennesker gennem en pædagogisk tilgang i et beskyttet miljø (Socialstyrelsen, u.å.). Resocialiseringen kommer i belysning på Isikkivik i det omfang, at de arbejder med den unge i at udvikle kompetencer og færdigheder, som den unge kan gøre brug af, når de kommer til voksenlivet (Socialstyrelsen, u.å.). Det arbejde som der bliver gjort, er at få den unge til at se værdien i skole, uddannelse samt arbejde, herved skal den unge kunne motiveres samt lære omkring daglige gøremål som eksempelvis madlavning, rengøring og så videre (Socialstyrelsen, u.å.). Noget af det som Isikkivik gerne vil lære de unge er omkring omverdenen, fællesskaber og hvordan man begår sig i den, de skal prøve at motiveres til at danne nye relationer ude i lokalsamfundet (Socialstyrelsen, u.å.). Derved er det også institutionens hensigt at de unge skal vedligeholde eller genskabe kontakten til deres familier, selvfølgelig i det omfang så det ikke går i mod den unges tarv, og de føler sig trygge ved det (Socialstyrelsen, u.å.).

Peter Berliner skrev i 2015 en artikel omkring institutionen Angerlarsimaffik Isikkivik i Psyke og Logos, hvor han

fortæller om institutionen og omkring ideen bag den (Berliner, 2015. s. 196). Her kommer han ind på tidligere nævnt åbningen og meningen bag Isikkivik:

”Der har længe været et stort behov for socialpædagogiske anbringelsespladser til unge kriminelle. Nu kan Naalakkersuisoq indvie den længe ønskede institution, hvor man kan anbringe tilbageholdte og dømte unge kriminelle mellem 15-18 år. De unge har ret til at blive skærmet fra negativ påvirkning fra voksne kriminelle og skal derfor ikke placeres på landets anstalter. [...] Naalakkersuisut lægger vægt på at børn- og unge, der begår kriminalitet, fortsat er omfattet af sociallovgivning og af FN’s Børnekonventionen. Det er vigtigt at anbringelser af de unge har det fornødne og nødvendige rammer, hvor man sikrer at de unge får en særlig form for socialpædagogisk hjælp, og hvor de tilbydes hjælp til fysisk og psykisk stabilisering, og at de motiveres til positiv forandring og udvikling, så de får en meningsfuld dagligdag gennem aktiviteter og relationer, så de efter endt afsoning er i stand til at begå sig i samfundet selvstændigt.” (Sommer, 2014)

Peter Berliner kommer såvel også ind på en artikel, hvor avisen Sermitsiaq som beskriver følgende:

”Ifølge Kriminalforsorgen har der de seneste fem år været tilbageholdt 17 børn og unge, typisk i alderen 15-17 år, i kortere og længere perioder. Det har vist sig uhensigtsmæssigt at anbringe disse unge på landets eksisterende døgntilbud for børn og unge, da de ofte enten er til fare for sig selv eller deres omgivelser og således ikke kan rummes af dette system” (Berliner, 2015. s. 197)

Hvor dette udsagn beskriver hvordan, det ikke har været hensigtsmæssigt at placerer kriminelle unge under 18, sammen med de kriminelle voksne. Derudover bliver der belyst følgende:

”Med et pædagogisk tilbud bliver det gjort muligt at tilbyde den omtalte gruppe unge en sikker anbringelse, hvor der udover opholdet også bliver mulighed for tilbud om aktiviteter indenfor resocialisering med det mål at reducere risikoen for, at de falder tilbage til kriminalitet.” (Berliner, 2015. s. 197)

Dette er med til at give et perspektiv på, hvordan institutionen vil være med til at gøre resocialiseringen målet for disse unge inde på institutionen, dette beskriver Berliner således ved, at det skal blandt andet være kulturen som skal være med til at være et omdrejningspunkt i behandlingen af de unge (Berliner, 2015. s. 197). Berliner påpeger i artiklen, at det er hele byen Sisimiut som skal være med til at være behandlingspartner med institutionen, hvorved dette skulle være en effektiv og internationalt anerkendt måde at resocialisere de unge (Berliner, 2015. s. 197). Resocialiseringen ifølge Berliner kan ske ved lokalsamfundet inddrages via mentorordninger, praktikpladser og aktiviteter for de unge, så de kan udvikle sig (Berliner, 2015. s. 196). Herved kan det belyses, at meningen med denne institution er, at den skal kunne være med til at skabe et trygt miljø for de unge, og potentielt motivere dem til andre livsbaner, som kan være med til at gøre, at de ikke ender tilbage i kriminalitet.

Problemformulering

Hvordan kan udsatte og kriminalitetstruede unge støttes i resocialisering?

Videnskabsteoretisk tilgang og metodiske overvejelser

Hermeneutik

I dette projekt har jeg valgt at tage udgangspunkt i en hermeneutisk videnskabsteoretisk tilgang (Christensen et al., 2021). Valget af hermeneutik hænger tæt sammen med projektets problemformulering: *Hvordan kan udsatte og kriminalitetstruede unge støttes i resocialisering?* Hermeneutikken giver mulighed for at undersøge og forstå sociale fænomener ud fra menneskers oplevelser, fortolkninger og meningsskabelse, hvilket kan være centralt, når fokusset er på de udsatte unge og de professionelle aktører, der arbejder med dem i en grønlandsk kontekst (Christensen et al., 2021).

Hermeneutikken tager udgangspunkt i, at forståelse altid er fortolkende, og at viden skabes gennem en kontinuerlig bevægelse mellem del og helhed, dette er den såkaldte hermeneutiske cirkel (Christensen, 2021). Det betyder, at jeg som undersøgeren ikke kan indtage en neutral eller objektiv position, men altid indgår aktivt i fortolkningsprocessen med min egen forforståelse (Christensen et al., 2021).

Min forforståelse og valget af Grønland

Mit valg af Grønland som undersøgelsesfelt er ikke tilfældigt. Jeg havde bevidst valgt at tage til Grønland, fordi kriminalitet blandt unge her ikke kan forstås som værende isoleret, men må ses i sammenhæng med historiske, sociale og strukturelle vilkår. Grønland adskiller sig fra Danmark ved blandt andet at være et land som består af små lokalsamfund, tætte sociale relationer, geografisk afstand og begrænsede institutionelle tilbud. Disse forhold har betydning for både de unges livsbetingelser, samt for de professionelle aktørers arbejde.

Min forforståelse er formet af både mit faglige ståsted som socialrådgiverstuderende og mine erfaringer fra mødet med det grønlandske samfund. Jeg går ind i projektet med en antagelse om, at resocialisering ikke alene handler om borgerens vilje til forandring, men i høj grad om de strukturelle og relationelle rammer, den unge befinder sig i. Hermeneutikken giver mig mulighed for løbende at udfordre og nuancere denne forforståelse gennem mødet med empirien (Christensen et al., 2021).

Den hermeneutiske cirkel

I analysen arbejder jeg bevidst inden for den hermeneutiske cirkel, hvor forståelsen kan udvikles i samspillet mellem teori og empiri (Christensen et al., 2021). Jeg bevæger mig frem og tilbage mellem interviewudtalelser fra politi, institutionen Angerlarsimaffik Isikkivik, samt kriminalforsorg og de teoretiske perspektiver, herunder Honneth, Bourdieu, Goffman og Bronfenbrenner. Dette er når jeg eksempelvis møder udsagn fra informanter om gentagne

flugter fra institutioner eller manglende forældreansvar. Hvorved jeg kan fortolke disse i lyset af teori, samtidig med at jeg gør brug af teorien som justeres og nuanceres af det empiriske materiale (Christensen et al., 2021).

Denne tilgang gør det muligt for mig ikke blot at beskrive fænomener, men at forstå dem i deres kontekst (Christensen et al., 2021). Hermeneutikken understøtter således til en dybdegående analyse af, samt forklare hvorfor resocialisering kan være vanskelig for udsatte unge i Grønland, fremfor blot at konstatere at den er det (Christensen et al., 2021).

Forståelse frem for forklaring

Et centralt kendetegn ved hermeneutikken er fokuset på forståelse frem for kausal forklaring (Guldager, 2015). I dette projekt er målet ikke at fastslå entydige årsag-virkning-sammenhænge, men at opnå indsigt i de betydninger, som kriminalitet, institutioner og resocialisering tillægges af de involverede aktører (Guldager, 2015). Dette kan være særligt relevant i en grønlandsk kontekst, hvor sociale problemer ofte er komplekse, og samtidig tæt forbundet med deres livshistorier, relationer samt lokalsamfundets dynamikker.

Ved at anvende en hermeneutisk tilgang anerkender jeg, at virkeligheden kan forstås på flere måder, herved både de unges, samt de professionelles perspektiver rummer vigtige sandheder (Guldager, 2015). Hermeneutikken giver plads til disse forskellige stemmer og muliggør en analyse, hvor modstridende erfaringer samt fortolkninger kan eksistere side om side (Christensen et al., 2021).

Hermeneutik og forskerens position

Som forsker er jeg ikke blot en observatør, men set som en aktiv medskabende af den viden, der findes frem til i projektet. Mit valg af teori, empiri og analytiske fokusområder er præget af mine faglige og personlige perspektiver. Hermeneutikken forpligter mig derfor til løbende refleksion over min egen rolle og mine fortolkninger (Christensen et al., 2021).

Særligt i håndteringen med udsatte unge og kriminalitet i Grønland kan denne refleksivitet være afgørende. Jeg må være opmærksom på, at jeg ikke reproducere stereotype forståelser af grønlandske unge. Dog i stedet for bestrebe, mig på at forstå deres situationer ud fra de vilkår, de faktisk lever under. Hermeneutikken understøtter denne tilgang ved at fastholde, at forståelse altid er situeret og kontekstafhængig (Christensen et al., 2021).

Samlet set er den hermeneutiske tilgang valgt, fordi den kan være til at muliggøre en mere dybdegående, samt kontekstnær forståelse af udsatte og kriminalitetstruede unges situation i Grønland (Guldager, 2015). Ved at jeg arbejder fortolkende og refleksivt kan jeg analysere, hvordan resocialisering opleves samt udfordres i praksis. Herved hvordan strukturelle, relationelle og individuelle faktorer spiller sammen. Hermeneutikken giver dermed et solidt videnskabsteoretisk fundament for projektets analyse, og samtidig bidrager til at besvare problemformuleringen på en nuanceret ligeledes meningsfuld måde (Christensen et al., 2021).

Kvalitativ metode

I dette projekt har jeg valgt at anvende en kvalitativ metode med semistrukturerede interviews som primær empiri (Tanggaard & Brinkmann, 2010). Valget af kvalitativ metode i form af interview, kan give et godt perspektiv på problemstillingen omhandler komplekse sociale fænomener. Hvilket ikke kan forstås gennem kvantitative målinger, men kræver indsigt gennem aktørernes erfaringer, perspektiver og fortolkninger (Tanggaard & Brinkmann, 2010).

Kvalitativ metode er særligt velegnet, når formålet er at opnå en dybere forståelse af menneskers handlinger og den mening, de tillægger med deres egne erfaringer (Thagaard, 2017). I stedet for at søge generaliserende viden har jeg haft fokus på at opnå dybde, nuancer og kontekstuel forståelse (Thagaard, 2017). Hvilket er centralt i arbejdet med udsatte unge og kriminalitet i en grønlandsk sammenhæng.

Valg af interview som metode

Jeg har valgt, at gøre brug af interview som metode, fordi det giver adgang til informanternes egne fortællinger samt deres professionelle erfaringer med emnet. Interviewet kan forstås som en samtale, hvor viden skabes i samspillet mellem interviewer og informant (Tanggaard & Brinkmann, 2010).

Mine interviews er gennemført som semistrukturerede interviews, hvilket betyder, at jeg har arbejdet ud fra en interviewguide som var lavet på forhånd, med relevante spørgsmål. Denne interviewguide blev lavet og tilpasset til hver enkelt informant (Tanggaard & Brinkmann, 2010). Dog har jeg gennem interviewene lyttet til de udsagn som informanterne er kommet med, hvilket også har givet mulighed for at stille mere uddybende spørgsmål. Samtidig med dette så har jeg også undervejs i interviewene lavet om på spørgsmålene via det som der er blevet fortalt om, så det har passet mere ind, hvilket har gjort sådan, at mine interviews har været semistruktureret (Tanggaard & Brinkmann, 2010). Denne form giver fleksibilitet og plads til, at uforudsete, men analytisk vigtige temaer kan komme frem (Thagaard, 2017).

Valg af informanter og grønlandsk kontekst

Jeg har bevidst valgt at interviewe professionelle aktører, der arbejder tæt på kriminalitetstruede og kriminelle unge i Grønland, herunder en politiassistent fra Sisimiut, institutionen Angerlarsimaffik Isikkivik, samt en medarbejder hos kriminalforsorg. Valget af disse informanter er begrundet i deres direkte erfaringer med unge i kriminalitet, og deres centrale rolle i resocialiseringsprocesser. Informanterne besidder praksisnær viden, som ikke nødvendigvis fremgår af officielle dokumenter.

Herved skal det dog pointeres, at jeg havde en fjerde informant, som jeg skulle have haft interviewet, dette var en socialrådgiver som arbejder inde hos Qeqqata Kommunia, hvor hun har en stilling som chef inde på børn og familieafdelingen. Dog aflyste hun imens jeg var i Sisimiut, hvor vi aftalte, at vi skulle mødes over teams til et interview. Vi fik fastlagt en dag samt tid, dog aflyste hun også dette møde. Herefter havde jeg prøvet i et stykke tid,

at få kontakt til hende, dog uden respons. Dette interview ville have givet en mulighed for mig, at få en socialrådgivers vinkel samt perspektiv omkring problematikken, dog måtte jeg undvære denne.

At gennemføre interviews i Grønland har været et bevidst metodisk valg. Grønland adskiller sig fra Danmark ved blandt andet at være præget af små lokalsamfund, tætte relationer og begrænsede institutionelle ressourcer. Disse forhold har betydning for både kriminalitetens karakter og for mulighederne for resocialisering. Den kvalitative metode har gjort det muligt at indfange disse særlige vilkår og forstå, hvordan kriminalitet og resocialisering opleves i praksis i en grønlandsk kontekst (Tanggaard & Brinkmann, 2010).

Min rolle som interviewer

I den kvalitative metode er forskeren ikke en neutral observatør, men en aktiv del af videns produktionen (Guldager, 2015). Jeg er bevidst om, at mine spørgsmål, min måde at lytte på, samt min for forståelse har haft betydning for de svar, der er kommet frem i interviewene. Dette er ikke en svaghed, men en forudsætning i kvalitativ forskning, hvor refleksivitet er central (Tanggaard & Brinkmann, 2010).

Jeg har under interviewene haft fokus på at kunne skabe en åben og tillidsfuld samtale, hvor informanterne kunne tale frit omkring faglige udfordringer, personlig erfaring samt mere alvorlige problemstillinger. Særligt i interviews med politi og andre myndighedspersoner har det været vigtigt, at give plads til de "hårde" fortællinger om vold, våben og omsorgssvigt, da disse udsagn bidrager til forståelsen af problematikkenes alvor.

Kvalitativ metode og forståelse af kompleksitet

En central styrke ved den kvalitative metode er dens evne til at rumme kompleksitet (Tanggaard & Brinkmann, 2010). Kriminalitet blandt unge i Grønland kan ikke forklares ud fra en enkelt faktor, men det skal forstås i sammenhæng med sociale relationer, opvækstvilkår, institutionelle rammer og samfundsmæssige strukturer. Interviewene har derved givet mulighed for at belyse, hvordan disse faktorer spiller sammen i praksis.

Ved at anvende kvalitativ metode har jeg kunnet undersøge, hvordan professionelle aktører oplever samarbejdet omkring de unge (Thagaard, 2017). Herved også hvilke barrierer de møder i resocialiseringsarbejdet de forskellige steder, og hvordan de forstår de unges livssituation. Denne viden er central for at kunne analysere, hvordan resocialisering kan understøttes, samtidig hvorfor den i nogle tilfælde mislykkes.

Denne metode danner grundlag for projektets efterfølgende analyse, hvor interviewene fortolkes i lyset af udvalgte teorier, herunder Bourdieu, Honneth, Goffman og Bronfenbrenner. Metoden muliggør en analyse, hvor empirien ikke blot bruges som illustration, men som aktiv medspiller i forståelsen af resocialisering.

Samlet set er den kvalitative metode valgt, fordi den giver mulighed for at skabe en dybdegående og kontekstnær forståelse af udsatte og kriminalitetstruede unge i Grønland (Tanggaard & Brinkmann, 2010). Gennem interviews

med centrale aktører har jeg opnået indsigt i praksisnære erfaringer, som er afgørende for at besvare mit projektet problemformulering (Tanggaard & Brinkmann, 2010).

Transskribering

Alle 3 interviews som der er blevet foretaget, er blevet transskriberet. Gennem transskriberingen har jeg valgt ikke at undlade noget, selvom der bliver til dels sagt nogle fyldord, samt til tider sagt nogle bandeord. Jeg har dog haft i mine overvejelser, efter det var alt som der blev sagt af informanterne skulle være censureret, da det kan virke stødende og voldsomt at læse. Dette har jeg dog ikke valgt at gøre, da det også giver en sammenfatning af interviewenes klarhed overfor problematikken, samt en ide over hvor hårdt og voldsomt det er.

Sprogbarriere og tolk

Da jeg skulle aflægge et af mine interviews, blev der gjort brug af en tolk. Dette er grundet, at min informant kunne kun snakke minimalt dansk, men havde en medarbejder som kunne oversætte, da han var dansker. Dette gjorde også sådan, at der ikke kunne ske misforståelser i interviewet, samt der var en forståelse for hvad der blev snakket om fra begge parter.

Samtykke og anonymitet

Der er givet samtykke fra alle informanter, hvor de er blevet præsenteret for den udarbejdede samtykkeerklæring som blev lavet på forhånd. Disse under blevet underskrevet mundtligt samt skriftligt, men for at bibeholde anonymiteten bliver de underskrevne ikke vedlagt som bilag. Det var vigtigt for mig overfor informanterne, at gøre det klart, at de vil forholde sig anonyme, samt at de interviews som blev lavet, blev optaget, men efter de er blevet transskriberet, ville optagelserne blive slettet, og dette gav de alle samtykke til.

Kvalitet

I kvalitative undersøgelser forstås kvalitet ikke ud fra de samme kriterier som i kvantitativ forskning. I stedet for statistisk generaliserbarhed og målelig reliabilitet fokuseres der på begreber som troværdighed, transparens og refleksivitet (Thagaard, 2017). I dette projekt har jeg arbejdet bevidst med kvalitet gennem hele forskningsprocessen dette er fra valg af metode og informanter til analyse og fortolkning, samt med særligt fokus på interviewundersøgelsen, samt den grønlandske kontekst.

Kvalitet i kvalitative undersøgelser kan ikke vurderes ud fra statistisk generaliserbarhed, men må i stedet forstås som et spørgsmål om undersøgelsens troværdighed, refleksivitet og analytiske sammenhæng. Brinkmann og Tanggaard fremhæver, at kvalitet i kvalitative studier skal vurderes ud fra, hvordan forskningsprocessens enkelte dele hænger meningsfuldt sammen, herunder problemformulering, metodevalg, analyse og fortolkning (Tanggaard & Brinkmann, 2015).

Et centralt kvalitetskriterium er troværdighed, som handler om, hvorvidt analysen fremstår velbegrundet og forankret i det empiriske materiale (Brinkmann & Tanggaard, 2015). I denne opgave understøttes troværdigheden ved, at analysen bygger på kvalitative interviews med professionelle aktører, der har direkte erfaring med arbejdet

med kriminalitetstruede unge i Grønland. Informanternes udsagn analyseres i relation til hinanden og til relevant teori, hvilket bidrager til en nuanceret forståelse af resocialiseringsprocessen.

Brinkmann og Tanggaard betoner desuden betydningen af refleksivitet, forstået som forskerens løbende opmærksomhed på egen forforståelse og de valg, der træffes undervejs i undersøgelsen (Tanggaard & Brinkmann, 2015). I denne opgave er der arbejdet refleksivt ved at forholde sig til, hvordan et socialfagligt perspektiv og en hermeneutisk tilgang påvirker fortolkningen af empiri. Den hermeneutiske forståelsesproces anerkendes dermed som en aktiv del af analysen snarere end en metodisk svaghed.

Et yderligere kvalitetskriterium er gennemsigtighed, som indebærer, at læseren kan følge undersøgelsens metodiske og analytiske beslutninger (Brinkmann & Tanggaard, 2015). I opgaven tydeliggøres både valg af informanter, datagrundlagets begrænsninger samt de metodiske overvejelser, der knytter sig til interviewformen. Kommunens manglende deltagelse reflekteres metodisk, hvorved det kan betragtes som en del af undersøgelsens kontekst og ikke blot som en praktisk begrænsning.

Afslutningsvis vurderes kvaliteten af den kvalitative undersøgelse ud fra dens analytiske styrke, forstået som evnen til at bevæge sig fra konkrete udsagn til mere generelle fortolkninger. Gennem anvendelsen af sociologiske og socialpsykologiske teorier bidrager analysen til en dybere forståelse af de strukturelle og relationelle vilkår, der præger resocialisering af kriminalitetstruede unge i Grønland.

Analysestrategi

Analysen af projektets empiriske materiale er gennemført med udgangspunkt i en hermeneutisk analysestrategi (Ingemann et al., 2022. s. 209-210). Hermeneutikken tager afsæt i, at forståelse skabes gennem fortolkning, hvor forskerens forforståelse indgår i samspil med det empiriske materiale og den teoretiske ramme (Ingemann et al., 2022. s. 209-210). Analysen har derfor haft til formål at skabe en fortolkende forståelse af informanternes udsagn i relation til projektets problemformulering.

Interviewene er først gennemlæst i deres helhed for at opnå en overordnet forståelse. Herefter er centrale udsagn udvalgt og tematiseret gennem en meningsfortolkende proces, hvor der er arbejdet med bevægelsen mellem del og helhed i overensstemmelse med den hermeneutiske cirkel (Ingemann et al., 2022. s. 209-210). Kodningen er foretaget tematisk med udgangspunkt i både teoretiske begreber og empirisk fremkomne temaer, som gentager sig på tværs af interviewene (Kvale & Brinkmann, 2009).

Udvælgelsen af citater er erkendt som selektiv, men er håndteret ved løbende at sætte de enkelte udsagn i relation til interviewenes samlede kontekst. Citater anvendes således analytisk og ikke isoleret. Den hermeneutiske analysestrategi har muliggjort en nuanceret forståelse af de mekanismer samt sammenhænge, der præger udsatte og kriminalitetstruede unges livssituation i Grønland (Ingemann et al., 2022. s. 209-210).

Teori

Marginalisering og stigmatisering

Unge som har været i kontakt med kriminalforsorgen eller anbragt på institutioner som Angerlarsimaffik Isikkivik, risikerer potentielt at opleve både marginalisering og stigmatisering. Marginalisering kan forstås som en proces, hvor individer eller grupper udelukkes fra samfundets primære sociale og økonomiske arenaer, eksempelvis skole, beskæftigelse, sociale netværk og fritidsfællesskaber (Fahnøe, 2016). Stigmatisering refererer til de sociale mærkninger og negative identiteter, som omgivelserne tillægger den unge, eksempelvis som værende “kriminell” eller “problembarn” (Goffman, 2009). Når marginalisering og stigmatisering optræder samtidig, kan der potentielt skabes en form for kompleks social situation, hvor den unge både kan mangle adgang til nødvendige ressourcer, men samtidig også opleve formegentlige negative sociale forventninger og fordomme.

I Grønland forstærkes disse processer af små samfund, hvor sociale relationer er tætte, og alle kender hinanden. Det betyder, at negative oplevelser, fejltagelser eller straf kan få langvarige konsekvenser for den unges sociale position. Fahnøe belyser, at marginalisering kan føre til, den unge internaliserer de negative forventninger og udvikler lavt selvværd, hvilket igen kan øge risikoen for tilbagefald til kriminalitet (Fahnøe, 2016). Den sociale eksklusion gør det desuden vanskeligere at opnå uddannelse, beskæftigelse og deltagelse i sociale netværk, som ellers ville kunne støtte en positiv udvikling (Fahnøe, 2016).

Stigmatisering kan også påvirke identitetsdannelse. Når omgivelserne formegentlig møder den unge med former for mistillid eller negative forventninger, kan personen identitet som oftest, at formes af disse sociale reaktioner (Goffman, 2009). Den unge kan herved begynde at opfatte sig selv som “anden” eller “udenfor”, hvilket kan føre til yderligere social isolation. I små grønlandske lokalsamfund kan sådanne mønstre potentielt være særligt stærke, fordi det kan være vanskeligt at bryde med kendte sociale netværk, hvor tidligere handlinger ofte huskes i lang tid.

Socialrådgivere og pædagogisk personale spiller en central rolle i at modvirke disse negative konsekvenser. Deres arbejde består i at skabe relationer præget af anerkendelse, hvor den unges ressourcer og muligheder sættes i fokus frem for fejl samt problemer (Honneth, 2006). En socialrådgiver kan afhjælpe den unge i form af samtaler, mentorordninger samt netværksarbejde, hvor dette potentielt kan afhjælpe den unge. Dette i form af at den unge kan få opbygget selvtilliden, hjælpe med forståelse af konsekvenser af handlinger, samt udviklingen af sociale kompetencer. Herved kan socialrådgiveren hjælpe med at få etableret potentielle forbindelser til eksempelvis uddannelse, beskæftigelse samt fritidsaktiviteter, som muligvis kan hjælpe den unge tilbage i samfundet.

I Grønlandske sammenhænge er kulturelle faktorer også relevante. Mange unge har en stærk lokal identitet, hvor familie samt fællesskab kan spille centrale roller. Marginalisering kan derfor også ses som en konflikt mellem individets muligheder for udvikling samt de begrænsninger, som samfundets strukturer og sociale normer sætter (Fahnøe, 2016). Et effektivt arbejde mod stigmatisering kan derfor kræve, at socialrådgivere og pædagoger tager højde for kulturelle rammer og lokale netværk (Goffman, 2009). Herved samtidig med at indsatsen tilpasses den

unges livsverden og sociale kontekst.

Pierre Bourdieu

Pierre Bourdieus teori om kapital bidrager med en forståelsesramme for, hvordan sociale uligheder opstår og vedligeholdes, samt hvordan disse uligheder kan påvirke individers muligheder for forandring (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). I relation til problemformuleringen *Hvordan kan udsatte og kriminalitetstruede unge støttes i resocialisering?* Kan Bourdieus kapitalbegreb give et analytisk perspektiv til at forstå, hvilke ressourcer unge har adgang til, samt hvilke ressourcer de mangler gennem processen mod et liv uden kriminalitet (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212).

Jf Bourdieu er den unges handlemuligheder tæt knyttet til mængden og sammensætningen af kapitaler, som personen råder over (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Kapitalerne skal ikke forstås alene som økonomiske midler, men som et samlet sæt af ressourcer, der tillægges værdi i samfundet. Når udsatte og kriminalitetstruede unge mangler adgang til centrale kapitalformer, kan det være med til at udgøre en potentiel væsentlig barriere for resocialisering (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212).

Økonomisk kapital

Økonomisk kapital omfatter materielle ressourcer såsom indkomst, boligforhold og økonomisk stabilitet (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). For udsatte unge kan manglen på økonomisk kapital vise sig gennem flere former, som eksempelvis fattigdom, ustabile hjemlige forhold, samt begrænsede muligheder for at deltage i fritids- og uddannelsesaktiviteter (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Disse vilkår kan øge den potentielle risiko for kriminalitet, idet kriminalitet i nogle tilfælde kan fremstå som en alternativ måde at opnå materielle goder eller økonomisk handlekraft på.

Økonomisk kapital kan gøre det vanskeligt for resocialiseringen af den unge, for at etablere stabile rammer efter eksempelvis institutionsophold eller anbringelse (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Herved kan manglende økonomiske ressourcer potentielt begrænse mulighederne for, at kunne fastholde skolegang, uddannelse eller arbejde, hvilket kan være centrale elementer i mange resocialiserende indsatser (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Resocialisering forudsætter således ofte en vis grad af økonomisk stabilitet, som mange udsatte unge, potentielt ikke har adgang til.

Kulturel kapital

Kulturel kapital dækker over viden, færdigheder, normer og kompetencer, som anerkendes i samfundets institutioner, særligt i uddannelsessystemet (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Denne kapital er primært gennem opvækst og socialisering i familien, samt det nære miljø (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). For kriminalitetstruede unge kan en mangel på kulturel kapital komme til udtryk gennem skolevanskeligheder, lavt

fremmøde, eller manglende tilknytning til uddannelse (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212). Herved kan det begrænse erfaring med de normer og forventninger, der gælder i institutionelle sammenhænge.

Når den unges kulturelle kapital ikke matcher skolens eller systemets krav, kan det føre til gentagne nederlag og oplevelser af eksklusion (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212). Dette kan være med til at svække motivationen for deltagelse i resocialiserende tiltag, hvor uddannelse og læring som ofte spiller en central rolle. Manglende institutionaliseret kulturel kapital, såsom eksamensbeviser, kan desuden begrænse den unges adgang til arbejdsmarkedet, dermed reduceres mulighederne for en potentiel varig resocialisering (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212).

Social kapital

Social kapital refererer til de ressourcer, som der er forbundet med den unges sociale relationer og netværk (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212). For udsatte og kriminalitetstruede unge kan den sociale kapital være præget af ustabile og negative relationer, omsorgssvigt eller netværk, hvor kriminalitet samt misbrug er normaliseret (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212). I sådanne tilfælde kan den sociale kapital være begrænset eller ligefrem have en negativ karakter, i det netværket eksempelvis ikke understøtter positive forandringer (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212).

I relation til resocialisering kan adgangen til positiv social kapital være afgørende. Støttende relationer til voksne, professionelle eller mentorer kan fungere som brobyggende relationer, der giver den unge adgang til nye muligheder og alternative fællesskaber (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212). Manglen på sådan social kapital kan gøre det vanskeligt for den unge at bryde med kriminalitet, fordi kriminaliteten samtidig kan tilbyde et fællesskab, hvor den unge oplever tilhørsforhold og loyalitet (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212).

Manglende kapital som barriere for resocialisering

Samlet set kan Bourdieus teori pege på, at resocialisering ikke alene omhandler individuel motivation eller vilje til forandring, men i højere grad om adgang til kapital. Når udsatte og kriminalitetstruede unge mangler økonomisk, kulturel, social og symbolsk kapital, kan resocialiserende indsatser potentielt få begrænset effekt (Hutchinson & Oltedal, 2019. s. 209-212).

Bourdieu's kapitalbegreb bidrager dermed med en forståelse af, at støtte til resocialisering må tage højde for de unges samlede livsbetingelser. Resocialisering kan forstås som en proces, hvor den unge gradvist opbygger og får mulighed for at omsætte nye former for kapital, som kan understøtte et liv uden kriminalitet.

Axel Honneth

Axel Honneths teori om anerkendelse kan bidrage med en forståelse for, hvordan den unges mulighed for at udvikle et positivt selvforhold afhænger af anerkendende relationer (Honneth, 2006). I relation til problemformuleringen *Hvordan kan udsatte og kriminalitetstruede unge støttes i resocialisering?* Kan Honneths teori give et centralt perspektiv på, hvordan manglende anerkendelse og miskendelse kan fungere som en barriere for forandring og social integration (Honneth, 2006).

Ifølge Honneth er menneskets identitetsdannelse grundlæggende relationel (Honneth, 2006). Det betyder, at den unges selvopfattelse samt handleevne, formes i samspil med andre mennesker og samfundets institutioner (Honneth, 2006). Når personen ikke mødes med anerkendelse, kan dette potentielt føre til dybe sociale og psykologiske konsekvenser, som kan have betydning for den enkeltes mulighed for at indgå i resocialiserende processer.

Anerkendelsens tre sfærer

Honneth identificerer tre grundlæggende sfærer for anerkendelse: den private sfære, den retslige sfære og den solidariske sfære (Honneth, 2006). Anerkendelse i disse sfærer er ifølge Honneth en forudsætning for udviklingen af eksempelvis selvtillid, selvrespekt og selvagtelse.

Den private sfære omfatter nære relationer som familie og omsorgspersoner (Honneth, 2006). Her kan den unge udvikle selvtillid gennem erfaringer med kærlighed, omsorg og følelsesmæssig støtte. For udsatte og kriminalitetstruede unge kan denne form for anerkendelse muligvis være svækket eller helt fraværende som følge af omsorgssvigt, ustabile relationer eller belastede familieforhold (Honneth, 2006). Herved kan manglen på anerkendelse i den private sfære føre til utryghed og vanskeligheder ved, at indgå i tillidsfulde relationer, hvilket kan påvirke den unges møde med resocialiserende indsatser (Honneth, 2006).

Den retslige sfære handler om den unges anerkendelse som værende ligeværdig samfundsborger med rettigheder og pligter (Honneth, 2006). Her udvikler borgerens selvrespekt gennem erfaringen af, at blive behandlet som et ansvarligt og retsligt anerkendt subjekt. For kriminalitetstruede unge kan gentagne møder med kontrol, sanktioner og systeminterventioner føre til oplevelser af retslig miskendelse (Honneth, 2006). Herved kan den unge opleve sig som værende ikke ligeværdig, men snarere som et problem, der skal håndteres. Dette kan svække den unges oplevelse af ansvar og tilhørsforhold til samfundet (Honneth, 2006).

Den solidariske sfære omfatter anerkendelse gennem social værdsættelse, hvor den unges egenskaber og bidrag anerkendes som værdifulde for fællesskabet (Honneth, 2006). Her udvikler personen selvagtelse. Udsatte unge kan opleve manglende anerkendelse i denne sfære, hvis deres ressourcer ikke værdsættes, eller hvis de primært mødes med negative forventninger (Honneth, 2006). Manglende solidarisk anerkendelse kan føre til oplevelser af værdiløshed samt marginalisering (Honneth, 2006).

Miskendelse og dens konsekvenser

Miskendelse kan opstå, når den unge systematisk bliver frataget dens anerkendelse i en eller flere af de tre sfærer (Honneth, 2006). Honneth beskriver miskendelse som værende en krænkelse, der kan skade individets selvforhold, som kan føre til følelser af eksempelvis skam, vrede og resignation (Honneth, 2006). For kriminalitetstruede unge kan miskendelse være et gennemgående vilkår, der både kan præge opvækst, skolegang samt i mødet med myndigheder.

Når unge gentagne gange får den oplevelse af, at blive mødt med mistillid eller negative forventninger, kan dette føre til internalisering af miskendelse (Honneth, 2006). Den unge kan begynde at opfatte sig selv som uønsket eller uduelig, hvilket herved kan reducere motivationen for at indgå i resocialiserende forløb. I denne sammenhæng kan kriminalitet fungere som et alternativt rum for anerkendelse, hvor den unge oplever synlighed, status eller tilhørsforhold.

Anerkendelse som forudsætning for resocialisering

Set i relation til resocialisering pointerer Honneths teori, at forandring ikke alene handler om adfærdsregulering, men om relationel anerkendelse (Honneth, 2006). Resocialisering kan forstås som værende en proces, hvor den unge kan få muligheden at genopbygge et positivt selvforhold gennem erfaringer med anerkendelse i alle tre sfærer (Honneth, 2006).

Støtte til udsatte og kriminalitetstruede unge kræver derfor indsatser, der ikke kun fokuserer på kontrol og sanktion, men også på relationer, rettigheder og social værdsættelse. Uden anerkendelse kan resocialiseringen risikerer at blive en overfladisk proces, hvor den unge formelt ændrer adfærd uden at opleve reel tilknytning til samfundet.

Honneths betydning for en forståelse af resocialisering

Honneths teori bidrager dermed til en forståelse af, at resocialisering forudsætter mere end strukturelle tiltag. Den unge skal opleve sig set, hørt og værdsat for at kunne udvikle motivation for forandring. Manglende anerkendelse samt miskendelse, kan dermed være med til at fungere som en væsentlig barriere for resocialisering, mens anerkendelse kan understøtte den unges mulighed for at skabe nye livsbaner (Honneth, 2006).

I denne sammenhæng bliver resocialisering ikke alene et spørgsmål om individuel tilpasning, men om samfundets ansvar for at skabe anerkendende rammer, hvor udsatte unge kan genvinde tillid til både sig selv og de institutioner, de møder.

Bronfenbrenners økologiske udviklingsmodel

Urie Bronfenbrenners økologiske udviklingsmodel tilbyder en helhedsorienteret forståelsesramme for menneskelig udvikling, hvor unge adfærd og livsbetingelser forstås i samspil med de sociale, institutionelle og samfundsmæssige kontekster, som unge indgår i (Guldbrandsen, 2019). Centralt i Bronfenbrenners teori står antagelsen om, at menneskelig udvikling ikke kan forklares ud fra individuelle forhold alene, men må ses som et resultat af komplekse og gensidige påvirkninger mellem den unge og dets omgivelser (Guldbrandsen, 2019).

Modellen tager udgangspunkt i, at borgeren er indlejret i en række miljøer, som hver især udøver indflydelse på individets udvikling. Disse miljøer er organiseret i et system af niveauer, der spænder fra de nære, umiddelbare relationer til de mere overordnede samfundsmæssige strukturer (Guldbrandsen, 2019). Bronfenbrenner belyser, at det er samspillet mellem disse niveauer der er afgørende for forståelsen af individets udvikling og handlemuligheder (Guldbrandsen, 2019).

Bronfenbrenners model anvendes ofte i socialfaglige sammenhænge, fordi den muliggør en systematisk belysning af, hvordan sociale problemer, samt udsathed kan potentielt opstå og opretholdes gennem samspil mellem forskellige kontekster (Guldbrandsen, 2019). Herved bidrager modellen dermed med et perspektiv, der rækker ud over individfokuserede forklaringer og understøtter en bredere forståelse af sociale problemstillinger.

Mikrosystemet

Mikrosystemet udgør det inderste niveau i den økologiske model, den omfatter de nære og direkte relationer, som borgeren indgår i til daglig. Dette kan eksempelvis være relationer til forældre, søskende, jævnaldrende, lærere eller andre omsorgspersoner (Guldbrandsen, 2019).

Ifølge Bronfenbrenner er mikrosystemet særligt betydningsfuldt, fordi det er her, individet første gang møder sociale normer, værdier og forventninger (Guldbrandsen, 2019). Relationerne i mikrosystemet kan fungere som beskyttende faktorer, hvis de er præget af støtte, tryghed og kontinuitet, men kan også udgøre risikofaktorer, hvis de er præget af ustabilitet, konflikter eller omsorgssvigt.

Mesosystemet

Mesosystemet refererer til samspillet mellem de forskellige mikrosystemer, som individet indgår i. Det kan eksempelvis være relationen mellem hjem og skole, mellem familie og institutioner eller mellem skole og fritidsliv (Guldbrandsen, 2019). Mesosystemet fokuserer således på kvaliteten af forbindelserne mellem de nære kontekster (Guldbrandsen, 2019).

Bronfenbrenner fremhæver, at udvikling understøttes, når der er sammenhæng og gensidig forståelse mellem de forskellige mikrosystemer (Guldbrandsen, 2019). Omvendt kan manglende koordinering, konflikter eller brud

mellem systemerne skabe usikkerhed og belastning for individet. Mesosystemet bliver derfor centralt i forståelsen af, hvordan fragmenterede indsatser eller manglende kommunikation mellem aktører kan påvirke individets livsbetingelser (Guldbrandsen, 2019).

Eksosystemet

Eksosystemet omfatter de sociale strukturer og institutionelle sammenhænge, som individet ikke nødvendigvis deltager direkte i, men som alligevel har betydning for individets livssituation (Guldbrandsen, 2019). Dette kan eksempelvis være forældres arbejdsvilkår, kommunale beslutningsprocesser, socialforvaltningens organisering eller politiske beslutninger (Guldbrandsen, 2019).

Selvom borgeren ikke selv er aktiv deltager i eksosystemet, kan beslutninger samt forhold på dette niveau få indirekte konsekvenser for den unges hverdag (Guldbrandsen, 2019). Eksosystemet understreger dermed, at borgerens udvikling også påvirkes af strukturer og processer, som ligger uden for individets umiddelbare kontrol (Guldbrandsen, 2019).

I socialfaglig praksis bidrager eksosystemet med en forståelse af, hvordan organisatoriske og institutionelle rammer kan understøtte eller begrænse mulighederne for støtte og udvikling.

Makrosystemet

Makrosystemet udgør det yderste niveau i Bronfenbrenners model, som omfatter de overordnede kulturelle, samfundsmæssige og ideologiske rammer, der kan præge de øvrige systemer (Guldbrandsen, 2019). Dette kan eksempelvis være kulturelle normer, værdier, lovgivning, økonomiske strukturer og samfundets forståelser af ansvar, normalitet samt afvigelse (Guldbrandsen, 2019).

Makrosystemet former de grundlæggende betingelser for, hvordan sociale institutioner fungerer, og hvordan den unge mødes i samfundet (Guldbrandsen, 2019). Det er på dette niveau, at bredere samfundsmæssige uligheder og kulturelle fortolkninger får betydning for individets muligheder samt livsforløb (Guldbrandsen, 2019).

Makrosystemet tydeliggør, at individuelle problemer ofte må forstås i lyset af større strukturelle og kulturelle sammenhænge, og at udvikling ikke kan adskilles fra de samfundsmæssige rammer, borgeren er en del af (Guldbrandsen, 2019).

Den økologiske model som helhedsforståelse

Samlet set tilbyder Bronfenbrenners økologiske udviklingsmodel en omfattende ramme for forståelsen af menneskelig udvikling, hvor borgerens handlinger og livsvilkår ses som et resultat af samspil mellem flere systemniveauer (Guldbrandsen, 2019). Modellen tydeliggør, at udvikling ikke er et isoleret individuelt anliggende, men et produkt af relationelle, institutionelle og samfundsmæssige forhold (Guldbrandsen, 2019).

Bronfenbrenners bidrag ligger i at synliggøre kompleksiteten i sociale problemstillinger og i at understøtte en helhedsorienteret tilgang, hvor både nære relationer samt strukturelle rammer inddrages i forståelsen af individets livssituation (Guldbrandsen, 2019).

Analyse

I min analysedel vil der komme fokus på, hvordan resocialisering kan være ikke eksisterende i nogle tilfælde, og hvordan det kan være, at nogle af de unge forbliver i kriminalitet.

Gennem mine informanter, er der kommet en del oplysninger omkring, hvordan disse unge kommer ind i systemet, såvel som nogle af dem bliver set igennem flere generationer i familien, så de er ikke ”nye” indenfor systemet. Men hvordan kan det egentlig være, at disse unge i Grønland ikke tager imod resocialiseringen, og hvordan kan det være, at de vil forblive i deres ”dårlige” sociale miljø?

Jeg har fået aflagt 3 forskellige interviews med følgende: en politi assistent (PA) som arbejder for Sisimiuts politikreds, et med en repræsentant fra anstalten i Sisimiut Angerlarsimaffik Isikkivik (AI), og et med Kriminalforsorgen (KF) i Sisimiut. Dette har været med til at give et godt indblik i, hvordan samarbejdet og arbejdet med unge kriminelle foretager sig.

Disse interviews vil blive sat ind i sammenhæng med forskellige teorier, hvor der vil blive analyseret på, hvordan de kan være med til at give en forståelse for problematikken bag kriminalitetstruede unge, samt hvordan resocialiseringen er, og samarbejdet mellem foranstaltningerne.

Når omgivelserne forventer kriminalitet

Gennem et interview med en politiassistent kan det tyde på, at kriminaliteten blandt unge, ikke kun skal forstås som enkeltstående hændelser, men herved som part af et længerevarende samt gentagende mønster. Dette er hvor familie, lokalsamfund samt systemet spiller en afgørende rolle. Dette kan bekræftes med et citat fra PA, hvor han beskriver, hvordan han har haft kontakt med den samme familie gennem flere årtier:

“Det er den samme familie, jeg har behandlet gennem 30 år. Nu er det 3. generation, vi snakker om.” (Bilag 3, t: 29:33-29:59)

Dette udsagn kan give anledning til en problematik i form af Pierre Bourdieu kulturel kapital, i det omfang, at det er gået i generation i familien (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Set med Bourdieus begreber peger udsagnet samtidig på en vedvarende mangel på kulturel og social kapital, som overføres mellem generationer (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Når kriminalitet og kontakt med systemet bliver en gennemgående erfaring i familien, formes den unges habitus i et felt, hvor kriminalitet fremstår som et kendt og måske eneste tilgængelige handlemønster (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Set med Bourdieus kapitaler kan det samtidig pege på en vedvarende mangel på kulturel og social kapital, som overføres mellem generationer (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Når kriminaliteten, og kontakten med systemet bliver en gennemgående erfaring i familien, formes den unges habitus i et felt, hvor kriminalitet fremstår som et velkendt samt, måske det eneste tilgængelige handlemønster. Resocialisering bliver i denne sammenhæng ikke blot et individuelt projekt, men et opgør med dybt indlejrede strukturer.

Herved kan dette illustrere, hvordan stigma ikke alene rammer individet, men bliver afsmittende og knytter sig til slægtskab og ophav. Den unge vurderes ikke blot på egne handlinger, men på familiens historik. I en grønlandsk kontekst, hvor familierelationer er synlige og betydningsfulde, betyder dette, at stigma kan overføres mellem generationer (Goffman, 2009). Analytisk set kan dette forstås som en proces, hvor den unges muligheder allerede er begrænset, før vedkommende selv træffer valg.

Resocialisering bliver i denne sammenhæng ikke blot et individuelt projekt, men et opgør med dybt indlejrede strukturer. Videre set kan dette citat også påpege til Tribal stigma, dette kan den således at, den tribale stigma kommer i kontrast med at det går i generation i familien, altså slægt til slægt (Goffman, 2009. S. 46). I små grønlandske samfund, hvor relationer er tætte og historik sjældent glemmes, får dette stigma en særlig gennemslagskraft. Den unges mulighed for at definere sig selv på ny begrænses, allerede før resocialisering reelt kan komme på tale.

Den strukturelle fastholdelse forstærkes yderligere af den måde, at de unge ”bryder” sig ud af de institutionelle rammer, dette beskriver PA således omkring gentagende flygter fra anstalten:

” De er to drenge på 16-17 år, altså under 18 år, de blev anbragt her. Vi samarbejdede selvfølgelig med i Isikkivik, men så var de stukket af. Vi søgte i to døgn og så fandt vi dem og fik dem bragt tilbage. To dage efter var de alligevel stukket af igen. Så det er derfor, jeg siger, at der er nogen, der bliver ved med at stikke af. Og så på et tidspunkt siger Isikkivik, at de havde svært at opretholde deres forsøg på høj standard af sikkerhed for, at folk ikke kan flygte.” (Bilag 3: t. 21:30-22:11)

Gennem dette citat kan det ses resocialisering ikke alene handler om fysisk placering i en institution. Med Bronfenbrenners økologiske model kan dette forstås som et brud mellem systemniveauer (Guldbrandsen, 2019). Manglerne på mikroniveau er den unges stabile relationer, der kan skabe tryghed og mening (Guldbrandsen, 2019). På mesoniveau fungerer samarbejdet mellem institution, familie og lokalsamfund utilstrækkeligt. På makroniveau eksisterer strukturelle vilkår, herunder de begrænsede ressourcer og få alternative fællesskaber, som gør det vanskeligt for den unge at fastholde en ny livsbane efter dom (Guldbrandsen, 2019).

Herved kan dynamikken blive endnu tydeligere med et citat fra politiet, hvor der bliver fortalt om alvorlige hændelser, hvor unge håndterer stjalne våben:

”Vi har også haft et eksempel her for en måned siden, at der var nogen, der havde stjålet våben, så havde de taget våbnene med hjem til døgninstitutionen og personale havde ikke opdaget det. Så de fik en virkelig forskrækkelse, da politiet kom, og da de undersøger værelserne, så finder de lige pludselig en riffel og patroner.” (Bilag 3: t. 13:15-13:56).

Dette spørger jeg videre ind til, da det giver et godt indblik i, hvor alvorlig en kriminalitet der kan begås, selvom

man bor på en sikret anstalt. Hertil svarer PA: ” *Den unge mand havde sagt, at grunden til, at han havde det der våben, var, at han ville skyde personale og de andre.*” (Bilag 3: 14:23-14:43)

Analytisk kan citater ligesom disse ses som værende en konsekvens af, at kriminaliteten bliver et rum, hvor den unge opnår en vis form for kontrol, status og synlighed, samt kan der vises elementer, at der mangler i andre dele af livet. Her kan kriminaliteten forstås som et alternativt fællesskab, hvor den unge oplever en form for anerkendelse, om end kan det være destruktivt. Dette understøtter Honneths pointe om, at mennesker søger anerkendelse, også selvom den opnås i sociale sammenhænge, der står i modsætning til samfundets normer (Honneth, 2006).

Samtidig kan situationen ses som et udtryk for, hvad Peter Berliner beskriver som et socialt problem, der opstår, når samfundets eksisterende strukturer ikke formår at beskytte børn og unge mod alvorlige risikoer (Berliner, 2015). Kriminaliteten bliver her ikke blot et individuelt anliggende, men et symptom på en dybere sociale svigt, som herunder omsorgssvigt, manglende voksenansvar og utilstrækkeligt tværprofessionelt samarbejde.

Samlet set viser analysen, at unge i Grønland kan blive fastholdt i kriminalitet gennem en kombination af stigma, kapitalmangel, miskendelse samt systemiske brud. Resocialisering vanskeliggøres, når den unge konstant mødes gennem fortidens handlinger og familiens historik, og når nye sociale positioner ikke reelt er tilgængelige. Politiets interview illustrerer dermed, hvordan kriminalitet ikke blot er en adfærd, men et komplekst socialt problem, der kræver indsatser på tværs af både relationelle, institutionelle og strukturelle niveauer.

Hvad betyder stigma i små samfund for unges muligheder for resocialisering?

I analysen af udsatte og kriminalitetstruede unge i Grønland bliver stigmatisering en helt central forklaringsramme, fordi kriminalitet ikke blot registreres som en handling, men kan blive set som en form for identitet (Goffman, 2009). I små samfund, som byerne i Grønland, hvor sociale relationer er tætte, og hvor “alle kender alle”, får stigmatisering en langt mere gennemgribende betydning end i større samfund. Dette bliver bekræftet i et citat fra interviewet med afdelingsleder på anstalten Angerlarsimaffik Isikkivik:

“ De unge, de har her på den lukkede afdeling, de prøver at arbejde, de søger arbejde over det hele. Når arbejdspladsen finder ud af, at det kommer herfra, så har de ikke ønsket at tale med dem, for de tror, at det er bad guys, slemme børn, for den her institution har rygtet op, det er meget kriminelle. Derfor er det ikke nogen, der ønsker at ansætte.” (Bilag 4: t. 05:15-05:43)

Dette citat påviser nemlig den her stigmatisering, som der kan opstå i de små samfund, hvor rygter de spredes hurtigt, hvilket kan have en betydning for resocialiseringen (Goffman, 2009). I stedet for at blive mødt som en ung person i forandring, mødes den unge i kategorien kriminel. Analytisk kan dette forstås som en stigmatiseringsproces, hvor omgivelsernes forventninger bliver styrende for, hvordan den unge opfattes og behandles (Goffman, 2009).

Når kriminalitet først er blevet den primære led, og er hvordan de unge bliver set, kan det derved blive vanskeligt for andre sider af identiteten at komme til udtryk.

Denne mekanisme forstærkes markant i små grønlandske samfund. Det betyder, at den unge sjældent får mulighed for at optræde i en anden rolle end den, som allerede er kendt. Dette kan have en betydning for, at de unge ikke kan få lov til at komme ud for at skabe noget nyt, lære noget nyt, eller potentielt få nye bekendtskaber. Resocialisering forudsætter, at den unge kan bevæge sig ind i nye sociale positioner, men stigma reducerer netop denne mulighed.

I små samfund får stigmatisering en særlig betydning, fordi sociale relationer er tætte, og viden om den enkelte hurtigt cirkulerer. Når unge først er blevet kategoriseret som “problembørn” eller “kriminelle”, kan denne betegnelse få langvarige konsekvenser for, hvordan de mødes af både jævnaldrende, professionelle og lokalsamfundet som helhed. Stigma bliver dermed ikke blot en midlertidig reaktion på adfærd, men en stabil social position, som kan være vanskelig at træde ud af.

Politiets beskrivelse af de unge peger på, hvordan stigmatisering ofte opstår tidligt og i sammenhæng med skolegangen. En betjent beskriver, hvordan nogle unge placeres i specialklasser og tidligt adskilles fra andre børn:

“Og så har jeg opdaget, at der er nogen af dem, at nogle af dem, de går i specialklasser i skolens, fordi de er mentalt retarderede, ikke også? At de er mentalt tilbagestående. Men der er også nogen, som måske lider af ikke diagnosticeret ADHD, eller et eller andet, som ikke kan indordne sig, og som ikke kan sidde stille på nogen måde. Og så trækker de andre børn med sig, hvor de laver mange forskellige ting, ikke også? Hvor de måske går på indbrud, eller stjæler, eller ødelægger ting og sager.” (Bilag 3: t. 17:51-18:30)

Dette citat viser, hvordan bestemte børn tidligt bliver defineret med kropsligt stigma (Goffman, 2009). Uanset om der er tale om reelle funktionsnedsættelser eller ikke diagnosticerede vanskeligheder, bliver disse unge placeret uden for det almindelige fællesskab. I et lille samfund kan denne placering hurtigt blive kendt og fungere som et stempel, der følger den unge videre i livet. Stigmatiseringen forstærkes yderligere, når disse unge forbindes med negativ adfærd og kriminalitet. (Jørgensen, et al., 2004)

Herved bliver den stigmatiserede unge ikke kun set som et problem i sig selv, men også som en negativ påvirkning på andre (Goffman, 2009). Dette kan føre til, at omgivelserne opfatter den unge som farlig eller uønsket i fællesskaber, hvilket yderligere reducerer mulighederne for at blive mødt med tillid og støtte. I stedet for at blive set som en ung med behov for hjælp, risikerer den unge at blive opfattet som en risiko.

I små samfund betyder dette, at stigma hurtigt kan blive selvforstærkende. Når først en ung er kendt som én, der “skaber problemer”, kan det påvirke, hvordan både skole, politi og andre institutioner møder den unge. Denne forudindtagethed kan gøre det vanskeligt for den unge at ændre adfærd, fordi omgivelserne allerede har faste

forventninger. Resocialisering bliver i denne sammenhæng ikke kun et spørgsmål om den unges vilje eller evne til forandring, men også om, hvorvidt omgivelserne giver plads til, at en ny identitet kan opstå.

Stigmaets betydning bliver dermed særligt tydelig i relation til resocialisering. Når den unge gentagne gange mødes som “den kriminelle” eller “den besværlige”, kan det føre til en internalisering af disse kategorier (Goffman, 2009). Den unge kan begynde at se sig selv gennem de samme negative forestillinger, som omgivelserne anvender. Kriminalitet kan i den proces blive en måde at leve op til den identitet, der allerede er tildelt, snarere end et bevidst valg.

Når systemet vil hjælpe, men den unge ikke tager imod hjælpen

Gennem arbejdet med udsatte og kriminalitetstruede unge i Grønland, iværksættes der en række institutionelle foranstaltninger med det formål at beskytte både den unge selv og samfundet som helhed. Politiets interview viser imidlertid, at disse indsatser ofte ikke fører til varig forandring, men i stedet indgår i et gentagende mønster af anbringelser, flugt samt en fortsættelse af kriminalitet. Dette peger på et grundlæggende misforhold mellem systemets intention om at hjælpe, og den unges mulighed for eller motivation til at tage imod denne hjælp.

PA beskriver, hvordan unge meget kort tid efter anbringelse forlader institutionerne igen:

“Jeg har oplevet, at vi støder på dem tre timer efter åbent gader. Så er de alligevel stukket af igen om natten. Det har forekommet før, det har forekommet mange gange.”

Dette citat illustrerer, at anbringelsen ikke fungerer som et stabiliserende holdepunkt i den unges liv. Flugten kan ikke alene forstås som udtryk for modvilje eller manglende samarbejdsevne hos den unge, men må analyseres i en bredere kontekst, hvor både relationelle, strukturelle og samfundsmæssige forhold spiller ind.

Set gennem Urie Bronfenbrenners økologiske model bliver det tydeligt, at indsatsen primært finder sted i ét system, mens de øvrige systemer i den unges liv ikke inddrages tilstrækkeligt (Guldbrandsen, 2019). Institutionen repræsenterer et mikrosystem med klare regler, strukturer og forventninger, men den unges øvrige mikrosystemer: såsom familie, jævnaldrende og lokalsamfund, som ofte kan være præget af helt andre normer og vilkår (Guldbrandsen, 2019). Når der ikke skabes sammenhæng mellem disse systemer, bliver anbringelsen et isoleret indgreb uden varig forankring.

Denne manglende sammenhæng bliver endnu mere tydelig, når politiet beskriver, hvordan de unge fortsætter kriminalitet i direkte forlængelse af flugterne:

“Så der kan være problemer med at passe børnene ordentligt. Og vi har også eksempler på her i byen, hvor de er anbragte børn under 18 år, og der kan også være nogle børn under den kriminelle lavalder, altså under 15 år, som er anbragte i døgninstitutioner, som bliver ved med at stikke af om aftenen og om natten, og så laver de kriminalitet, altså kriminalitet i den forstand, at de laver indbrud, hærværk, biltyverier, brugstyverier, snescooter om vinteren, brugstyverier af ATV'er om sommeren, og laver en masse forskellige ting.” (Bilag 3: t. 09:04-09:48)

Her fremgår det, at institutionen ikke formår at bryde med de handle-mønstre og sociale relationer, der allerede præger den unges liv. I Bronfenbrenners perspektiv kan dette forstås som et svagt mesosystem, hvor samarbejdet mellem institution, familie, skole og lokalsamfund ikke er tilstrækkeligt koordineret (Guldbrandsen, 2019). Den unge bevæger sig dermed mellem systemer, som ikke arbejder mod samme mål, og som i praksis trækker i hver sin retning.

Samtidig kan den unges modstand mod anbringelsen analyseres gennem Axel Honneths teori om anerkendelse og miskendelse (Honneth, 2006). Hvis den unge gennem opvæksten har manglet anerkendelse i den primære relationelle sfære, eksempelvis som følge af omsorgssvigt eller fraværende forældre, kan dette have afgørende betydning for den unges forhold til autoriteter og institutioner (Honneth, 2006). Når institutionelle tilbud primært opleves som kontrol, overvågning og begrænsning, kan den unge have vanskeligt ved at opfatte indsatsen som et legitimt forsøg på hjælp.

Dette perspektiv understøttes af politiets beskrivelse af forholdene på de sikrede institutioner:

“En sikret institution, kalder man det ellers, men hvor de hele tiden får hjælp fra andre unge og børn, udefra, som hjælper dem med at aftage vinduer og døre og alt muligt, som de stikker alligevel af, så det er for bandet svært at holde de der børn på en god bane.” (Bilag 3: t. 10:30-10:59)

Citatet viser, at institutionen ikke fungerer som et afgrænset og beskyttende rum. Tværtimod fortsætter de unges relationer til omverdenen, og disse relationer kan aktivt understøtte flugt og kriminalitet. Analytisk peger dette på, at de sociale fællesskaber uden for institutionen kan have større betydning for den unge end de relationer, der tilbydes inden for institutionens rammer. I et anerkendelsesteoretisk perspektiv kan dette tolkes som, at den unge søger anerkendelse, tilhørsforhold og betydning i de miljøer, hvor vedkommende føler sig set og accepteret, også selvom disse miljøer fastholder kriminalitet (Honneth, 2006).

Problemets alvor fremstår tydeligt i politiets beskrivelse af de mest ekstreme sager, hvor unge under 18 år har været involveret i alvorlig vold:

“Det er sådan ret belastende for samfundet, at man har unge lovovertrædere under 18 år, som måske har haft drabsforsøg og alt muligt med skydevåben, hvor det bliver anbragt, men alt kan alligevel formå at stikke af. Så jeg ved, at der er nogen, en del personer, som bliver anbragt i døgninstitutioner, der er mere sikrede i Danmark. Fordi man ikke beholder dem i sikrede institutioner her i Sisimiut eller i Grønland.” (Bilag 3: t. 22:14-22:50)

Dette citat understreger, at der er tale om unge, som befinder sig i livsfarlige situationer, hvor kriminalitet ikke blot er en afvigelse, men en integreret del af deres hverdag. Når unge med så alvorlige handlinger bag sig ikke kan fastholdes i institutionelle rammer, udfordres forestillingen om, at anbringelse alene kan fungere som løsning. Analytisk peger dette på dyb marginalisering, hvor den unges livsbetingelser er præget af vold, utryghed og manglende stabile relationer. Dette citat viser også, at det bliver et samfundsproblem i form af, at de unge stikker af fra sikrede anstalter, og begår nu kriminalitet. Dette kan også skabe en vis form for utryghed i samfundet samt dens borgere, herved kan dette også være med til at skabe en negativ relation til byernes borgere, på det grundlag, at de kan føle sig utrygge, fordi de ved, at de her unge kan bryde ud af anstalten, hvis de har lyst. I denne analyse bliver ungdomskriminalitet netop et sådant problem, fordi de unges handlinger ikke kan adskilles fra de strukturer, de indgår i. Når kriminalitet gentager sig, og når systemets indsatser ikke fører til varig forandring, bliver problemet samfundsmæssigt.

”Med forebyggelse, med risiko for, at det gentager sig. Vi prøver jo hele tiden, hver gang af politiet kommer i kontakt med de unge, eller der er sket et eller andet, så får man jo fat i socialkontoret og i Isikkivik og døgninstitutioner med det samme, så vi bringer dem tilbage. Alligevel så kan vi støde på dem.” (Bilag 3: 22:56-23:34)

Dette udsagn fra politiet, viser også at selvom de får fat i de rette instanser, og finder det som hvor den unge hører til, så går der alligevel ikke lang tid, før politiet igen ser dem ude på gaden. Dette viser også bare igen, hvordan dette kan skabe utryghed hos borgerne i de små samfund, for de unge er ikke anonyme i de små samfund. Herved kan man komme ind på, hvordan ansvaret bliver fragmenteret, hvem tager ansvaret i disse situationer?

I små grønlandske samfund får dette særlig betydning. Ressourcerne er begrænsede, og konsekvenserne af kriminalitet mærkes hurtigt og bredt. Når unge begår kriminalitet, påvirker det ikke kun offeret, men også lokalsamfundets oplevelse af tryghed og tillid. Samtidig lægger gentagne sager pres på politiet og andre myndigheder, som må bruge ressourcer på de samme unge igen og igen. Dog kan dette også sætte spørgsmålstegn til, hvordan et af målene fra institutionen Isikkivik er at gøre brug af lokalsamfundet til resocialiseringen, hvis de føler sig utrygge ved de unge (Socialstyrelsen, u.å.).

Resocialisering bliver i denne sammenhæng et fælles samfundsanliggende. Hvis kriminalitet forstås som et individuelt problem, risikerer løsningerne at fokusere ensidigt på kontrol og sanktioner. Hvis kriminalitet derimod forstås som et socialt problem, åbner det for indsatser, der adresserer de strukturelle og relationelle forhold, som fastholder de unge i kriminalitet. Politiets interview peger dermed indirekte på behovet for en bredere tilgang, hvor resocialisering ikke alene placeres hos den unge, men forankres i et tværprofessionelt og samfundsmæssigt ansvar.

Politiet peger desuden på, at nogle af disse unge må anbringes i mere sikre institutioner i Danmark, fordi de eksisterende tilbud i Grønland ikke vurderes tilstrækkelige. Dette peger på strukturelle begrænsninger i systemets kapacitet og viser, at systemets hjælp ikke kun begrænses af den unges modstand, men også af manglende ressourcer og muligheder. Den unge befinder sig dermed i et system, hvor hjælpen både kan opleves som utilstrækkelig og fragmenteret.

Samlet set viser denne del af analysen, at når systemet vil hjælpe, men ikke formår at skabe sammenhæng mellem de økologiske systemer og tilbyde relationel anerkendelse, risikerer indsatsen at miste sin effekt. Flugt og gentagen kriminalitet fremstår ikke som udtryk for manglende vilje hos den unge, men som konsekvenser af strukturelle brud, manglende koordinering og en indsats, der ikke er tilpasset den unges samlede livsbetingelser. Systemets hjælp kan således eksistere formelt, men uden at opleves som meningsfuld i den unges virkelighed.

Når kriminalitet bliver en vej til anerkendelse

I politiets interview fremgår det, at kriminalitet blandt nogle unge i Grønland ikke blot handler om regelbrud, men om deltagelse i bestemte sociale fællesskaber. Flere beskrivelser peger på, at kriminalitet kan give de unge en form for status, synlighed og tilhørsforhold, som de ikke oplever andre steder i livet. Dette bliver tydeligt i politiets fortællinger om de unges adfærd og valg i hverdagen:

”Jeg ved i hvert fald en person, i kendskab til sidste år, det er ham, som er kommet til et forhold og sted. Og det går nok fint med ham nu, fordi han er kommet væk fra byen, fordi der er ikke nogen andre personer, han kan trække ned i det her. Hvad kalder man det? En klikke af en art, ikke også?” (Bilag 3: t. 19:30-19:58)

Analytisk kan dette forstås som, at kriminalitet fungerer som en alternativ form for anerkendelse. Når unge mangler stabile relationer og positive spejlinger i hjemmet og i samfundet, kan kriminalitet tilbyde en form for social værdi. Dette kan kobles til Honneths pointe om, at mennesker grundlæggende søger anerkendelse, og at fraværet heraf kan føre til kamp for anerkendelse i andre, også destruktive fællesskaber (Honneth, 2006). Kriminaliteten bliver i denne sammenhæng ikke et udtryk for ligegyldighed over for normer, men snarere et forsøg på at opnå betydning.

Dette perspektiv understøttes af politiets beskrivelser af unge, der gentagne gange vender tilbage til kriminalitet, selv efter indgreb fra systemet. Herved kan kriminalitet analyseres som et socialt mønster, hvor handlingerne giver forudsigelighed i et ellers kaotisk liv. Når den unge ikke oplever anerkendelse gennem skole, familie eller arbejde,

kan kriminaliteten blive det sted, hvor den unge ved, hvem han er, og hvad der forventes af ham. Dette kan samtidig forklare, hvorfor resocialisering er så vanskelig: Den kræver, at den unge giver afkald på et fællesskab, uden at der nødvendigvis står et andet klar.

I en grønlandsk kontekst, hvor udbuddet af alternative fællesskaber kan være begrænset, forstærkes denne problematik. Små samfund giver færre muligheder for at finde nye sociale roller, og kriminalitet kan derfor få en særlig tiltrækningskraft som identitetsskabende praksis.

Samarbejdet mellem Angerlarsimaffik Isikkivik, Politiet og Kriminalforsorgen

Et af de spørgsmål, som jeg har stillet til alle tre interviews, er hvordan er samarbejdet? Derved har jeg fået følgende svar fra kriminalforsorgen: *"Vores socialrådgiver rækker altid ud til kommunen og de rette instanser for at hjælpe til med det her. Og der oplever vi, at samarbejdet er fint. De har deres forholdsregler og deres regler. Og det har vi også."* (Bilag 5: t. 15:05-15:54).

Fra Isikkivik:

"Så laver vi en statusrapport, som sagsbehandler af institutionen. Vi har også en statusrapport til kommunen, som vi har lavet i dag. Hvis vi siger, at barnet er gået helt stort, så laver vi en statusrapport og sender den til kommunen, til sagsbehandleren. Men kommunen er så lidt langsom om at sende en ny handleplan." (Bilag 4: t. 11:31-12:07)

Fra Politiet:

"Kriminalforsorgen tager sig jo af, altså de skal komme med en udtalelse sammen med Socialkontoret, når de er børn mellem 15 og 18 år eller unge. Og så snakker de med personen, og så tager de og får så får personen særlige hjælpeforanstaltninger. Hjælper kriminalloven fra Grønlands til børn og unge mellem 15 og 18 år eller 21 år." (Bilag 3: t. 20:16-20:44)

"Der er jo en bestemmelse i kriminalloven, som omhandler særlige hjælpeforanstaltninger til børn og unge, ikke også? Og Isikkivik samarbejder vi med, hvis man nu har en større sag, en alvorlig sag, hvor en under 18 år er blevet tilbageholdt for måske for vold eller en fra Nuuk her. Der var nogen, der var her. Han havde lavet forskellige former for tyverier." (Bilag 3: t. 20:44-21:10).

"Og så i mit videre arbejde i tværfagligt Samarbejdsudvalg, så kan kommunen, for eksempel så kan måske politiet have sendt en hel del ting, som det var, der var de her børn, og som er samlet hos kommunen. Og så kan kommunen bruge det på forskellige måder. Det meste, de kan gøre, det er, at de indkalder at barnet, den unge, kan så være under 15, men de kan også være en ung mand mellem 15 og 18 år, hvor de skriver til ne og barnet om, at forældrene og barnet skal indfinde sig i socialkontoret på en given dato, således at de kan snakke med dem

om, hvordan overhovedet de går med barnet.” (Bilag 3: t. 04:54-05:43).

Gennem disse citater fra de forskellige instanser vækker det en nysgerrighed hos mig, dette er på grundlag af, at de alle tre snakker omkring et samarbejde, men hvis samarbejdet og resocialiseringen fungerede, hvordan kan det så være, at de unge ”bryder” ud af institutionerne, og bevæger sig tilbage til deres negative miljø? Derved er en fællesnævner hos dem, at der er et samarbejde med kommunen, her ville et interview med fagchefen hos Qeqqata Kommunia været relevant, for at kunne høre deres synsvinkel. Da jeg ringede til Kommunen for, at høre omkring det potentielle interview, kom jeg igennem til en medarbejder, og der fik jeg spurgt kort medarbejderen omkring, deres samarbejde med Isikkivik. Herved fortalte han mig, at det er ikke Kommunen som samarbejder med dem, det er kriminalforsorgen og politiet. Da jeg så aflagde mit interview med Kriminalforsorgen, og jeg så spurgte ind til dette, blev der svaret følgende:

”Altså for eksempel, hvis du tager Isikkivik, det er lidt sådan for børn under 18 år, der har lige nogle helt andre regler hos dem. Og i kriminalforsorgen, så er der også helt andre regler. Fordi der er de blevet myndige, de er blevet 18 år. Dog hører Isikkivik ikke inde under kriminalforsorgen, så vi har ikke noget med dem at gøre.” (Bilag 5: t. 04:54-05:43).

Så det har vækket en undren om, hvem der egentlig pålægger sig et ansvar, hvem har egentlig noget med institutionen at gøre? Derved bliver det også pointeret længere oppe, at kommunen har noget at gøre med Isikkivik i form af handleplaner og statusrapporter omkring den unge, så kommunen er også implanteret i samarbejdet samt ansvaret. Men hvordan kan det egentlig være, at der ikke bliver samarbejdet noget mere omkring disse unge mennesker, hvordan kan det egentlig være, at som tidligere nævnt vil bryde ud af institutionen, er det fordi resocialiseringen af de unge fejler? Dette rejser en masse spørgsmål. Analytisk set kan dette så være tegn på miskendelse i samarbejdet (Honneth, 2006). Dette kan pege på udfordringer i samarbejdet mellem de forskellige aktører, der arbejder med de kriminelle og udsatte unge. Flere udsagn indikerer, at ansvaret for den unge ofte bliver delt op i separate indsatser, som ikke nødvendigvis hænger sammen i praksis. Ydermere kan det være et centralt problem i resocialiseringsarbejdet: manglen på sammenhæng. Når politi, institution og forvaltning arbejder ud fra forskellige logikker og formål, kan den unge opleve systemet som fragmenteret og uoverskueligt. Analytisk kan dette forstås som et strukturelt, hvor ingen aktør har det fulde overblik eller ansvar for den unges samlede livssituation. I små grønlandske samfund kan dette paradoksalt nok både forstærkes og skjules. På den ene side kender aktørerne ofte hinanden, hvilket kan lette kommunikationen. På den anden side kan begrænsede ressourcer og roller føre til, at opgaver ”skubbes videre”, uden at der etableres en fælles plan for den unge. Her bliver det tydeligt, at resocialisering ikke kan lykkes som en isoleret institutionel indsats. Når den unge vender tilbage til samme miljø, som kriminaliteten udspringer af, uden at der er sket ændringer i de strukturelle rammer, bliver risikoen for tilbagefald høj. Samarbejde bliver derfor ikke blot et organisatorisk spørgsmål, men en forudsætning for, at den unge oplever kontinuitet og mening i indsatsen.

Handleplaner omkring de unge som bor på Isikkivik kommer fra kommunen, herved bliver der i tidligere udsagn fra Isikkivik nævnt, at når der skal laves nye handleplaner, så kan kommunen være langsomme. Hertil spurgte jeg i dybden via interviewet omkring, hvad de så gjorde i mellemtiden, gjorde de selv noget for den unge, hvortil Isikkivik fortæller: ” *Vi rykker konstant.* ” (Bilag 4: t. 12:11-12:44). Dette kan være med til at fremme en undren omkring, hvad der så kan ske i mellemtiden, hvordan skal de kunne støtte den unge til resocialiseringen, når der går lang tid før de får lavet handleplaner til dem, så de ved præcis, hvordan de skal støtte og motivere den unge.

Når social arv og manglende kapital begrænser de unges handlemuligheder

Politiets interview peger gentagne gange på, at kriminalitet blandt unge i Grønland ikke opstår tilfældigt, men ofte er forankret i sociale og familiemæssige mønstre, som gentager sig over tid. Dette kommer blandt andet til udtryk i beskrivelser af unge, der vokser op i miljøer præget af kriminalitet, misbrug og manglende struktur, hvor systemets kontakt med familien strækker sig over generationer, PA citerer:

“Men hvis det er nogle børn og unge, som er massivt belastet med dårlige sociale vilkår, eller at de bliver ved med at udøve forskellige former for kriminalitet eller hvad der ligner, og hvis forældrene ikke kan tage vare på dem på en god måde, så kan det jo ende med, at børnene bliver anbragt i en døgninstitution og kommet væk fra byen her, eller at de bliver anbragt måske eventuelt i en plejefamilie, hvis vilkårene derhjemme er for dårlige. Og som det næste kan de så også blive anbragt i en døgninstitution her i byen, eller væk fra byen et andet sted.”

(Bilag 3: t. 06:24-07:14)

Analytisk kan dette forstås gennem Bourdieus begreb om social arv, hvor individets livsbane formes af de ressourcer og begrænsninger, der eksisterer i det sociale miljø, individet vokser op i (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Når unge vokser op i familier med begrænset adgang til uddannelse, stabile jobrelationer og positive netværk, mangler de den kulturelle og sociale kapital, som er nødvendig for at navigere i samfundets institutioner på lige vilkår (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Dette betyder ikke, at kriminalitet er uundgåelig, men at de handlemuligheder, den unge oplever som realistiske, er markant indsnævret.

I en grønlandsk kontekst forstærkes denne problematik af geografiske og strukturelle vilkår. Små samfund, begrænsede uddannelsesmuligheder og få alternative fællesskaber betyder, at de unge har færre arenaer, hvor de kan opbygge ny kapital (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Når den unge ikke oplever succes i hverken skole eller arbejde, kan kriminalitet fremstå som et mere tilgængeligt felt, hvor der findes klare regler, roller og former for anerkendelse.

Det bliver det tydeligt, at resocialisering ofte forudsætter en kapital, som den unge aldrig har haft mulighed for at opbygge. Institutionelle indsatser kan dermed komme til at stille krav, som ikke matcher den unges faktiske forudsætninger. Analytisk set kan dette forstås som et misforhold mellem systemets normer og den unges habitus – de indlærte måder at tænke, handle og forstå verden på, som er formet af opvækstvilkårene.

Når den unge gentagne gange oplever at fejle i mødet med systemet, kan dette føre til yderligere marginalisering. Den manglende kapital bliver ikke blot et udgangspunkt, men en vedvarende barriere, som fastholder den unge i kriminalitet. Resocialisering bliver dermed vanskelig, fordi den forudsætter, at den unge kan træde ind i sociale felter, hvor vedkommende ikke besidder de nødvendige ressourcer for at få fodfæste.

Diskussion

Formålet med denne opgave har været at undersøge, hvordan udsatte og kriminalitetstruede unge kan støttes i resocialisering i Grønland. Analysen viser imidlertid, at resocialisering ikke kan forstås som en lineær eller entydig proces, men snarere som et komplekst spændingsfelt mellem individuelle forudsætninger, relationelle vilkår og strukturelle rammer. På trods af politiske intentioner, institutionelle tilbud og tværfagligt samarbejde peger empirien på, at resocialisering i mange tilfælde ikke fører til varige forandringer. Det kan i stedet indgå i et gentagende mønster af anbringelser, flugt, kriminalitet og tilbagevenden til systemet.

Et centralt diskussionspunkt er, hvorvidt resocialisering i den grønlandske kontekst overhovedet tilbydes på realistiske præmisser. Analysen peger på, at mange af de unge allerede tidligt i livet er positioneret som marginaliserede gennem social arv, omsorgssvigt, skoleproblemer og kontakt med myndigheder. Når kriminalitet gentager sig gennem generationer, som politiets udsagn tydeligt illustrerer, bliver det vanskeligt at opretholde forestillingen om kriminalitet som et individuelt valg. I stedet fremstår kriminalitet som et forventeligt udfald af strukturelle livsbetingelser, hvor alternative handlemuligheder reelt er stærkt begrænsede.

Set gennem Bourdieus kapitalbegreb bliver dette særligt tydeligt (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Mange af de unge mangler ikke blot én, men alle centrale kapitalformer. De mangler økonomisk kapital i form af stabile boligforhold og økonomisk sikkerhed, kulturel kapital i form af skolekompetencer og uddannelsesmæssig ballast samt social kapital i form af støttende og ressourcestærke netværk (Hutchinson & Olteal, 2019. s. 209-212). Når resocialisering samtidig ofte bygger på antagelser om, at den unge kan profitere af skolegang, praktikpladser og relationelle tilbud, opstår der et misforhold mellem systemets forventninger og den unges faktiske muligheder. Resocialisering risikerer dermed at blive et projekt for de få, som allerede har ressourcer, snarere end et reelt tilbud til de mest udsatte.

Dette rejser et kritisk spørgsmål om, hvorvidt resocialisering i praksis bliver et individualiseret ansvar, som lægges over på den unge. Når unge gentagne gange “mislykkes” i systemet, kan det fremstå som manglende motivation eller vilje. Analysen peger dog på, at denne forståelse overser de strukturelle barrierer, som de unge står overfor. I stedet for at spørge, hvorfor de unge ikke tager imod hjælpen, kan det være mere relevant at spørge, om den hjælp, der tilbydes, overhovedet er tilgængelig på den unges præmisser.

Stigmatisering fremstår som en af de mest gennemgående barrierer for resocialisering (Goffman, 2009). Goffmans teori synliggør, hvordan de unge ikke alene bedømmes på deres aktuelle adfærd, men også på familiens historik, institutionernes ry og lokalsamfundets fortællinger (Goffman, 2009). I små grønlandske samfund forstærkes denne proces, fordi anonymitet stort set ikke eksisterer. Når unge fra Angerlarsimaffik Isikkivik fravælges af arbejdspladser alene på baggrund af institutionens ry, understreges det, at resocialisering ikke kun er et individuelt anliggende, men i høj grad afhænger af omgivelsernes villighed til at give den unge nye muligheder.

Her opstår et grundlæggende paradoks: Samfundet forventer, at den unge ændrer livsbane, men nægter samtidig adgang til de fællesskaber og positioner, som forandringen forudsætter. Stigma bliver således ikke blot en social reaktion, men en strukturel mekanisme, der fastholder den unge i kriminalitet (Goffman, 2009). Når kriminaliteten i forvejen er en kendt identitet, kan den fremstå mere stabil og forudsigelig end et samfund, der konstant afviser den unge.

Axel Honneths teori om anerkendelse bidrager her med et væsentligt perspektiv (Honneth, 2006). Analysen viser, at mange unge har erfaringer med miskendelse i alle tre anerkendelsessfærer (Honneth, 2006). I den private sfære har flere oplevet omsorgssvigt og ustabile relationer, hvilket svækker grundlæggende tillid (Honneth, 2006). I den retslige sfære mødes de primært gennem kontrol, sanktioner og indgreb, hvilket kan underminere oplevelsen af selvrespekt (Honneth, 2006). I den solidariske sfære oplever de manglende social værdsættelse, når de udelukkes fra arbejde, uddannelse og fællesskaber (Honneth, 2006). I dette lys bliver kriminalitet ikke blot en afvigelse, men et sted, hvor den unge kan opnå en form for anerkendelse (Honneth, 2006).

Samarbejdet mellem Politiet, Kriminalforsorgen og Angerlarsimaffik Isikkivik fremstår som et centralt omdrejningspunkt i resocialiseringsindsatsen. Analysen viser dog, at samarbejdet ofte er præget af fragmentering og forskellige faglige logikker. Politiet arbejder ud fra et sikkerheds- og kontrolperspektiv, Kriminalforsorgen ud fra en strafferetlig ramme, mens Isikkivik arbejder pædagogisk og relationelt. Disse perspektiver er ikke nødvendigvis forenelige, og i praksis kan de komme til at modarbejde hinanden. Når unge gentagne gange flygter fra institutionen, peger det ikke kun på individuelle udfordringer, men også på manglende sammenhæng i indsatsen.

Bronfenbrenners økologiske model tydeliggør, at resocialisering ikke kan lykkes, hvis indsatsen primært placeres i ét mikrosystem, mens de øvrige systemer forbliver uændrede (Guldbrandsen, 2019). Institutionen kan tilbyde struktur og stabilitet, men hvis familien, lokalsamfundet og de samfundsmæssige rammer fortsat er præget af kaos, misbrug og marginalisering, bliver institutionsopholdet et midlertidigt afbræk snarere end en reel forandring (Guldbrandsen, 2019). Manglende sammenhæng i mesosystemet, særligt samarbejdet mellem institution, familie og lokalsamfund fremstår som en afgørende barriere (Guldbrandsen, 2019).

Peter Berliners idé om lokalsamfundet som behandlingspartner fremstår i denne sammenhæng både visionær og problematisk (Berliner, 2015). På den ene side rummer lokalsamfundet et potentiale for at skabe tilhørsforhold og mening. På den anden side viser analysen, at det samme lokalsamfund ofte er med til at reproducere stigma, marginalisering og sociale forventninger (Berliner, 2015). Dermed bliver spørgsmålet, om lokalsamfundet reelt kan fungere som ressource, før der sker en grundlæggende ændring i de sociale normer og strukturer.

Samlet set peger diskussionen på, at resocialisering i Grønland ikke kan reduceres til et spørgsmål om den unges motivation eller systemets gode intentioner. Resocialisering er betinget af strukturelle forandringer, anerkendende relationer og et mere sammenhængende samarbejde. Uden dette risikerer resocialisering at blive et ideal, som systemet henviser til, men som de mest udsatte unge aldrig reelt får adgang til.

Konklusion

Denne opgave har haft til formål at undersøge, hvordan udsatte og kriminalitetstruede unge kan støttes i resocialisering i Grønland. På baggrund af analysen kan det konkluderes, at resocialisering i den grønlandske kontekst er en yderst kompleks og udfordret proces, hvor individuelle, relationelle og strukturelle faktorer gensidigt påvirker hinanden. Opgaven viser, at resocialisering ikke kan forstås som et isoleret individuelt projekt, men må anskues som et samfundsmæssigt ansvar, der forudsætter sammenhængende indsatser, anerkendende relationer og strukturelle forandringer.

Analysen peger på, at mange kriminalitetstruede unge i Grønland vokser op under vilkår præget af social arv, manglende kapital og gentagne svigt fra både familie og institutioner. Disse vilkår begrænser de unges handlemuligheder og gør det vanskeligt at profitere af resocialiserende tilbud, som ofte forudsætter ressourcer, de unge ikke har adgang til. Set i lyset af Bourdieus kapitalbegreb bliver det tydeligt, at resocialisering forudsætter en opbygning af både økonomisk, kulturel og social kapital, hvilket sjældent kan opnås gennem institutionsophold alene (Hutchinson & Olstedal, 2019. s. 209-212).

Opgaven viser endvidere, at stigmatisering udgør en væsentlig barriere for resocialisering. I små grønlandske samfund får stigma en særlig gennemslagskraft, hvor den unge ofte reduceres til sin kriminalitet eller familiens historik. Dette begrænser adgangen til uddannelse, arbejde og sociale fællesskaber og medfører, at resocialisering risikerer at blive en formel proces uden reel social reintegration. Når omgivelserne ikke giver plads til nye identiteter, kan kriminalitet fremstå som den eneste tilgængelige og stabile position for den unge.

Gennem Honneths anerkendelsesteori bliver det tydeligt, at mange unge oplever systematisk miskendelse i både private, retslige og solidariske sammenhænge (Honneth, 2006). Når unge primært mødes gennem kontrol, sanktioner og mistillid, undermineres udviklingen af selvrespekt og selvagtelse. I denne sammenhæng kan kriminalitet fungere som et alternativt rum for anerkendelse og tilhørsforhold, hvilket yderligere vanskeliggør resocialisering.

Samarbejdet mellem Politiet, Kriminalforsorgen og Angerlarsimaffik Isikkivik fremstår som centralt, men utilstrækkeligt koordineret. Analysen viser, at forskellige faglige logikker og manglende sammenhæng i indsatserne skaber brud i resocialiseringsprocessen. Set gennem Bronfenbrenners økologiske model bliver det tydeligt, at resocialisering ikke kan lykkes, hvis indsatsen primært placeres i ét systemniveau, mens de øvrige systemer forbliver uændrede (Guldbrandsen, 2019). Uden et styrket mesosystem, hvor samarbejdet mellem institution, familie og lokalsamfund fungerer sammenhængende, forbliver resocialisering midlertidig og skrøbelig.

Samlet set kan det konkluderes, at resocialisering af udsatte og kriminalitetstruede unge i Grønland i sin nuværende form i mange tilfælde ikke formår at skabe varige forandringer. Resocialisering kræver mere end institutionsophold og kontrolforanstaltninger; det kræver anerkendende relationer, strukturel støtte og reelle muligheder for deltagelse

i samfundets fællesskaber. Hvis resocialisering skal lykkes, må der ske en grundlæggende gentænkning af både indsats, samarbejde og samfundets forventninger til de unge.

Afslutningsvis peger opgaven på, at ansvaret for resocialisering ikke kan placeres hos den unge alene. Resocialisering må forstås som et fælles ansvar, hvor system, lokalsamfund og samfundsmæssige strukturer aktivt arbejder for at skabe betingelser, der gør et liv uden kriminalitet muligt. Uden dette risikerer resocialisering at forblive et ideal på papiret snarere end en reel mulighed i praksis.

Litteraturliste

Hjemmesider:

Berliner, P. (2015). *Fra anstalt til samfund – nye veje for domfældte unge i Grønland*. Psyke & Logos, 36(1), 195–219.

<https://tidsskrift.dk/psyke/article/view/22832/19966>

Lokaliseret d. 20. oktober 2025

Grønlands Politi. (2024). *Årsstatistik 2024*. Grønlands Politi.

<https://politi.gl/-/media/mediefiler/gl/dokumenter/aktuelt/statistik-og-udgivelser/aarsstatistik-da/aarsstatistik-2024-da.pdf> (side 18-20)

Lokaliseret d. 05. november 2025

Grønlands Politi. (2025, 3. marts). *Grønlands Politis årsstatistik for 2024 viser et fald i den samlede kriminalitet i Grønland*. Grønlands Politi.

<https://politi.gl/politistationer/nyhedsliste/groenlands-politis-aarsstatistik-for-2024-viser-et-fald-i-den-samlede-kriminalitet-i-groenland/2025/03/03>

Lokaliseret d. 05. november 2025

Sommer, K. (2014). *Ny institution for unge kriminelle åbner*. KNR.

<https://knr.gl/da/nyheder/ny-institution-unge-kriminelle-abner>

Lokaliseret d. 23. oktober 2025

Socialstyrelsen. (u.å.). *Børn og unge – døgninstitutioner*. Socialstyrelsen.gl.

https://socialstyrelsen.gl/1_boern_og_unge/boern_og_unge_doegninstitutioner?sc_lang=da

Lokaliseret d. 23. oktober 2025

Bøger:

Brinkmann, S., & Tanggaard, L. (red.) (2015). *Kvalitative metoder: En grundbog*. (2 udg.) Hans Reitzels Forlag

Christensen, M., Jørgensen, R. E., Lysen, N. H., & Rosenberg, C. (Red.). (2021). *Videnskabsteori og socialt arbejde: En grundbog*. (s. 115-134). Samfundslitteratur. (Christensen et al., 2021)

Fahnøe, K. (2016). *Fattigdom, marginalisering, stigmatisering og institutionelle identiteter*. I B. M. Jensen & I. Schiermacher (Red.), *Udsatte voksne og socialt arbejde* (s. 117-132). Hans Reitzels Forlag.

Goffman, E. (2009). *Stigma: om afvigerens sociale identitet*. (2. udg.). Samfundslitteratur.

Guldbrandsen, L. T. (red.). (2019) *Opvækst og psykisk udvikling – Grundbog i udviklingspsykologiske teorier og perspektiver*. (2. udg.). Akademisk Forlag

Guldager, J. (2015). *Videnskabsteori – en indføring for praktikere*. Akademisk Forlag.

Honneth, A. (2006). *Kampen om anerkendelse: Om de sociale konflikters moralske grammatik*. Hans Reitzels Forlag.

Hutchinson, G. S., & Oltegal, S. (2019). *Teoretiske perspektiver i socialt arbejde* (s. 209-212). Hans Reitzels Forlag.

Ingemann, J. H., Kjeldsen, L., Nørup, I., & Rasmussen, S. (2022). *Kvalitative undersøgelser i praksis – Viden om mennesker og samfund*. (2. udg.) Samfundslitteratur. (Ingemann et al., 2022)

Jørgensen, C., Hansen, F., Hansen, H., Ejernæs, M., Kruse, F., & Guldager, J. (2004). *Sociologi og socialt arbejde*. Danmark: Metropo.

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009). *Interview – Introduktion til et håndværk* (2. udg.). Hans Reitzels Forlag.

Tanggaard, L., & Brinkmann, S. (2010). Interviewet: Samtalen som forskningsmetode. I S. Brinkmann & L. Tanggaard (Red.), *Kvalitative metoder: En grundbog*. Hans Reitzels Forlag.

Thagaard, T. (2017). *Systematik og indlevelse: En indføring i kvalitativ metode* (1. udg., 8. oplag). Akademisk Forlag.

Retskilder:

Selvstyrets lovekendtgørelse af Inatsisartutlov om støtte til børn §36 st. 1 og 2. Senest ændring Inatsisartutlov nr. 68 d. 20/11/2023